

[Kaj Poulsen]

det finansår, vi forhandler her i dag, står 429,9 mio. kr., fik vi naturligvis det svar, at ministeren selvfølgelig ikke kunne løbe fra regeringens generelle politik om effektivisering, og det var det, det var udtryk for. Vi accepterede regeringens generelle politik på dette område.

Derfor er der i budgetoversigtsåret i den aftale, vi indgik med regeringen, afsat 429,9 mio. kr. i faste priser, 1989-priser.

Vi kom så frem til september måned i år, hvor vi bad regeringen om at få et notat om sammenhængen mellem den aftale, der var lavet mellem Socialdemokratiet og regeringen, og hvordan det så ud, og vi fik et notat af 19. september fra Arbejdsministeriet.

Af dette notat fremgår det loyalt, hvad der er aftalt, og der er lagt prisstigninger ind, således at man i finanslovsforslaget for 1989 skulle bevilge 408,5 mio. kr. og efter forliget kom op på 443,5 mio. kr., altså svarende til de 35 mio. kr., som vi skulle have oveni.

Det har man så i det papir, vi har fået her den 19. september, kørt videre og fortalt os, hvad der skulle være indeholdt i finanslovsforslaget for 1990. Det er et bilag, vi har fået, der også er sendt ud med en pressemeddelelse fra Arbejdsministeriet. Af det fremgår det, at på finanslovsforslaget vil der med reguleringer være 443,5 mio. kr. Altså skulle vi så have en PL-regulering oveni. Det var selvfølgelig en klar opfyldelse af den aftale, som Socialdemokratiet og regeringen har indgået, der stod i det papir.

Men hvad er det så, vi har været vidne til? Vi har, da vi behandlede lovforslag nr. L 48, som skal tredjebehandles i morgen her i Tinget, bedt om at få at vide, hvad arbejdsstyrken i arbejdsformidlingen har været i 1987, 1988 og 1989. I 1987 var der 2.117, i 1988 var der 2.111. Fra 1988 til 1989, hvor den dér heroiske indsats fra Socialdemokratiets side med 35 mio. kr. plus det amtslige bidrag blev tillagt, hvad var så resultatet af ansættelser i arbejdsformidlingen? Det var et minus på 75 personer af en finanslovaftale, der er lavet mellem regeringen og Socialdemokratiet, hvor ingen er i tvivl om, at de 47 mio. kr. ville, hvis ministeren havde brugt bevilgingen, have betydet en forøgelse af arbejdsstyrken på omkring 200 personer.

Og hvad er det så, vi ser i finansloven i dag? I finansloven i dag er der afsat 409 mio. kr., hvilket betyder, at 10 pct. af de ansatte i arbejdsformidlingen skal afskediges. 10 pct. skal afskedi-

ges i en situation, hvor Folketinget har pålagt arbejdsformidlingen ATB-, UTB-belastningen, hvor vi må sige, at man ikke engang er gået i gang med eller har fået gennemført 3-måneders-samtaler, som er en forudsætning for, at de her ting kan klares. 9-måneders-samtalerne er end ikke sat i gang endnu. Og i den situation ser man stort på en aftale, man har med Socialdemokratiet om merbesættelse af stillinger på arbejdsformidlingen, en merbesættelse, som på aftaletidspunktet var klart markeret i budgetoversigtsår 1, altså finansåret 1990. Det ser man stort på.

Vi har fremsat et ændringsforslag på 33 mio. kr., som vil opfylde den aftale, Socialdemokratiet har indgået med regeringen, og lade arbejdsformidlingen køre videre på uændret niveau.

Vi håber, at de afstemninger, vi får her, vil markere, at regeringen vil bevise, at de også er interesseret i at holde indgåede aftaler. Det skulle jo ikke ret gerne være sådan, at man både skal have stemplet og lyst aftaler, man indgår med regeringen. Det må være sådan, at et ord er et ord. Også når vi har et ord på papir, burde regeringen faktisk overholde de aftaler, der er indgået.

Vi forudser, at der med den beskæring, der sker af arbejdsformidlingen i den her situation, vil opstå voldsomme vanskeligheder, som arbejdsmarkedsnævnene faktisk også har meldt ind til budgetåret 1990.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Regeringen er ganske godt tilfreds med den aftale om finansloven for 1990, som vi behandler her i dag, for med den tages der et meget kraftigt livtag med de stadig voksende udgifter.

I mange år har det heddet sig, at det var umuligt at stoppe udgiftsvæksten, og at det var umuligt at standse stigningen i antallet af ansatte. Finanslovaftalen viser, at det er muligt. I 1990 falder statens udgifter. Der er ganske vist nogle store løvbundne og konjunkturfølsomme udgifter, der stiger, men i stedet for at fortvivle over det har vi taget hårdt fat om de resterende udgifter, og de styrbare udgifter er nu reduceret så meget, at de samlede udgifter viser et klart fald, og det samme gør udgiftstrykket. En fortsættelse af denne linie og en effektiv opfølgning i kommuner og amter giver grundlaget for solide skattelettelser, når betalingsbalancen er